

jäi niisama kullemise pääle, sest et ütse parembat nõuwa es mõista fitta.

Wiimate juhategi teda wastse tohtre manu nink fiteti teda kiik teedwat, mast tema toop raha jälle kätte. Mikas krahw wõt seda nõuwa kuulda, sõit õkwa kulla, kos tohter Ilmatark elli, sõnel tälle oma kurba lugu üles nink pallel, et esand temaga ütlen tules wargid awalikus tegema. „Kül ifs,“ koste tohtre esand, „ent minu matska peap ka ütlen tulema!“ Her es päse kohegi, pidi wana risule pär-raandma nink tohtre perenaist ka uhke tõllaga mõisa wiima. Mõisan oli just laud katetu nink her pallel Wähe esandat sööma. Wäht koste: „Olge terwe kutsumast,“ wõt oma perenaist siilust kinni nink iste temaga kõru lawwale.

Kui edimäne teener edimätsse ruuwaga sissetuli nink nakas ümberpakma, sis oli Wähe esandal hä meel, mõtel, mitu kallist rooga ta täamba saas nahka panema, zuskas wanamoorile külge nink üteli hiljakese: „Kae, matska, se om edimäne!“ Teener kuuld neid sõnu, mõtel, et tema teda wanamoorile edimätses wargas tähend, rühk tarest perekambre nink üteli omile seltsimehile: „Oh sa pörglane tohter! pra jo teed kiik meie teku, üteli minnu edimätsse warga olewat.“ Õdine teener läts tõise ruuwaga sisse. Tohter and omale perenaistele jälle wommi: „Kae, kullakene, se om õdine!“ Teener hirmuga tarest wälja, üteli tõisile: „Jah, tõtest, minnu ta tundse ka sedamaid ära! Mihel om kiik awalik nink meie peame hufa minema.“ Kolmas teener tuli wabisen kolmandama liuwaga sisse, kos her oli lastnu wähti sissepanna nink mes walge linaga oli kinnikatetu, et her tahtse tohtert weidise laia, kas ta peas kiik ärateedma. Her küüse: „Armas tohter Ilmatark, kui teil ütse asi teedmata ei ole, kas te wõite oman suure tarlusen tunnistada, mes roog se kins

nikatetu liuwaga sisen om? Mihel oli kitsas läen, es tiija midake, mes ütelda, muud kui ots kõrwa tagant nõuwa nink puhkas ennege: „Oh ma waine Wäht!“ — „Noh,“ üteli her, „nüüd om awalik, et teie, armas tohter, kiik salauft äratiijate; jo teil sis ka wõimalik om, minu raha mulle kätte saata!“

Kui tohtre esand willand oli söönu nink joonu, läts ta ära tõiste kambre omast raamatust nõuwa otsma. Sinna läts kolmas teener salaja tälle pärra, peit henda üle tühja kappi nink wahtse säält, mes esand säält kambren kül tahtnes teta. Tohter wõt aabrise puhust, ots nink ots oma kilast, ent es lew-wa. Wiimate üteli paha meelega: „Sa olet omete sisen; kül ma sinnu kätte sa!“

Teener kuuld neid sõnnu, mõtel, et tohter te mast sõnelep, tuli wäriisten kapist wälja, sate tema põlwile maha nink pallel: „Kulla, ausa tohtre esand, halestage meie pääle nink andke meie andis! Meie tahame raha kiik täwweste kätte tuurwa; ent ärge andke meid ülesse, meie tasume teile seda hädteku ausaste!“ Kas asja niidade käüwa? mõtel Wähe esand nink üteli poisi wasta: „Oh sa wiimane kiffja suft! Es sa ole wäärt, nink sinu seltsimehe ka, et teid kiik wõlla otta puuwasse! Seefõrd ma taha sulle weel andis anda; ent hoija henda, et sa edis päide enamb säarast asja ei julgu teta!“ Raha wõt Wähe esand kiik poisi käest wasta, weiije herra kätte nink saiije hääd tasumist se cest.

Kiigil oli hä meel: mõisnikul, et oma raha kätte saiije; wargil, et terwe nahaga pääsüwa; ent esäralikult tohtre esandal oma wanamooriga, et hä tül raha oli ärateeninu nink suurt auru weel pääle lauba. Teeda muidugi, et tohter Ilmatark kuulsas mihes saiije kodun nink muial ka, nink kui ta ei ole ärakoolu, sis elap ta parhilla weel. W.